

ספריי — אוצר החטים — ליאו באויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שני אורסאהן

מליובאויטש

וירא

מתורגם ומעודכן לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק טו
(תרגום חופשי)

ירצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמישת אלפים שבע מאות שבועים ושמש לביראה
שנת דקל

שנת המאה וחמשים להמתיקות היולא של פ"ק אדרמו"ר ה"ג מה צדק" נ"ע

לזכות

הו"ח ר' יהודה בן-ציוון בן חנה שיחי'
ירון

ליום הולדתו, ביום הבahir - כ"ט מ"ח
לאירועים ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר
*

נדפס ע"י זוגתו
מרת רבקה בת רחל שתחיה" רון
ומשפחתם שיחיו

הו שותף בהפצת ענייני "משיח וגולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: (323) 934-7095 או (718) 753-6844
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved Ones
For More Info, Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת לה衰ג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

וירא

יכול לקיים המצוה ד"וأكلת ושבעת וברכת"¹² לאמיתתה עד שהקב"ה יושבנו על שולחנו להסעודה דלעתית לבוא.

(משיחות ש"פ וירא, ז"י מר' חזון תשנ"ב)

האותיות הרבות, שכן כתוב, בלתי מנוקדות?

ובעניננו: כדי לרמו שצורך לדרש את האותיות א"ז, די היה בנקודה אחת על האות ל"מ, ואו היו דורשים את האותיות א"ז מפני הכלל שכשהכתב הרבה על הנקודה אתה דורש הכתב – לשם מה יש צורך בניקוד על שלוש אותיות?

ד) בנוסף על הקשיים שבפירוש רש"ז זה, יש כאן גם סטירה לפירוש רש"ז מאוחר יותר: על המילים „ולא ידע בשכבה ובקומה“⁶ אומר רש"ז „ובקומה... נקווד, לומר שבקומה ידע“. וראים מכך, שהניקוד בא כדי לענור את המילה⁷, וכייד מטאימים הדברים לדבריו רש"ז כאן שכאשר „נקודה רבה על הכתב אתה דורשת את הנקודה“?

ב. דברי רש"ז על הטעמי לשאלת המלאכים, והקשיים עלייהם

לאחר מכך ממשיך רש"ז, באותו „דיבור המתיחיל“, ואומרים: „ביבא מציעא⁸ אמרים, יודעים היו מלאכי השרת שרה אמנה היכן הייתה, אלא להודיע שצנועה הייתה, כדי לחבבה על בעלה. אמר רבי יוסי בר חנינא כדי לשגר לה כוס של ברכה.“

ובכן אין מובן:

א) יודעים היו... כדי לחבבה... כדי לשגר לה... איננו הסבר על א"ז, אלא על „אה שרה אשוטך“ – ורש"ז היה צריך, לכארה, כתוב זאת ב”דיבור המתיחיל“ בפני עצמו, ולא בהמשך לפירושו „נקוד על א"ז“?

⁵ קושיות המפרשים (ובنمוקי⁹ ב"מ שם: מקשין העולם).

⁶ פרשנו יט, לג.

⁷ ראה באוכחה לקמן סעיף ה' (ובהערה 24).

⁸ פ", א.

א. פירוש רש"ז על „ויאמרו אליו“, והשאלות על כד

מן הפסוק¹ „ויאמרו אליו אלה שרה אשוט...“ מצטט רשי² את המילים „ויאמרו אליו“ ומפרש: „נקוד על א"ז שבאליו, ותנייא³ רבי שמעון בן אליעזר אומר כל מקום שהכתב הרבה רבה על הנקודה אתה דורש הכתב וכוכו, וכן הנקודה רבה על הכתב אתה דורש הגנוקדה, שאף לשורה שאלו או אברם. לממדנו⁴ ישיאל אדם באכננא שלו לאיש על האשא ולאשה⁵ על האיש“ (ולאחר מכן ממשיך רש"ז „ביבא מציעא אמרים...“, כהלהן ס"ב).

אין מובן:

א) פירוש רש"ז הוא, לכארה, על המילה „אליו“ בלבד („נקוד על א"ז שבאליו“) – מדוע הוא מצטט גם את המילה „ויאמרו“?

ב) רשי⁶ מציין את שם בעל המאמר רק כאשר צוין השם תורם להבנת העניין – מה נוסף בהבנת העניין על ידי הצעון שכלל זה („כל מקום שהכתב...“) נאמר על ידי רבי שמעון בן אלענור?

ג) הכלל „כל מקום...“ דורש הסבר: לשם מה יש להרבות נקודות עד שיהי „נקודה רבה על הכתב (ואו) אתה דורש הנקודה“ – הרי „כל מקום שהכתב רבה על הנקודה אתה דורש הכתב“, ואם כך, די לנתק את מונען האותיות שאינן נדרשות, ואו ידרשו את אותן

¹ פרשנו יט, ט.

² ב"ר פ"ה, טו.

³ מש רשי⁷ „למדנו... על האיש“ – אינו מביר, כי א' מב"מ (פ', א): תנוי בו לימוד תורה ד' א' ישיאל אדם באכננא שלוי, אלא שבב"ש לא נזכר לאשא על האיש – ראה תוד"ה למה ב"מ שם. ובארוכה מפרש רש"ז (רא"ם, ר'יעות שלמה מהרש"ל), דבריו דוד וудוד כאן.

⁴ ברא"ם כאן לא גרים ויבית אל. אבל ראה חדא"ג מהרש"א ב"מ שם. ובארוכה מפרש רש"ז כאן.

שייחות וירא לקטוי

(לפי גירסתנו) נאמר „כדי לחבבה...“. רבינו יוסי בר חנינא אמר כדי לשגר...“. הביטוי „רבינו יוסי בר חנינא אמר“ הוכרת שם בעל המאמר לפני מאמרו מראה¹⁶ שרבינו יוסי בר חנינא חולק על הטעם „כדי לחבבה...“. ורק משנה¹⁷ וכותב, אמר רבינו יוסי בר חנינא..., שביטוי זה („אמר“ לפני רבינו יוסי בר חנינא...) מראה¹⁶ ש„כדי לשגר...“ בא בהמשך ל„כדי לחבבה“?

ג. הניקוד על „איו“ – פשוטו של מקרה

ההסבר לכל האמור לעיל הוא: בפירושו על „ויאמר אליו“ עונה רשותי לקושי: בפשוטות, באה השאלת „אייה שרה אשתק“ בקשר של כדי „לבשר את שרה“, כדורי, ואם כך קשה: השילוחות לבשר לשרה נסורה למלאך אחד (כפי שמצויק רשותי לפני כן¹¹, אחד לבשר את שרה“. ואשר לפון, בדברי רשותי, כתוב כאן בהמשך „ויאמר שוב אשובי... והנה בן לשרה אשתק“, „ויאמר“ – בלשון יחיד), ואם כך, מודיע כתוב כאן „ויאמרו“ בלשון רבים, שככל שלושת המלאכים שאלו „אייה שרה“?

בכך מובן מודיע מצטט רשותי גם את המילה „ויאמרו“, כי רשותי רוצה להסביר מודיע כתוב „ויאמרו“ בלשון רבים).

ועל כך עונה רשותי „למגדנו שישאל אדם באנסニア שלו לאיש על האשאה“, כל המלאכים שאלו „אייה שרה אשתק“ לא כדי „לבשר את שרה“, אלא ממש שצורך לשאול באנסニア לאיש על האשאה.

וכיוון שמן המילה „ויאמרו“ (בלשון רבים) לומדים „ישראל אדם באנסニア“... – שהכוונה היא הן „לאיש על האשאה“ וזה

ב) מודיע מצין רשותי ש„יודעים היו...“. נאמר בבבא מצינו? ג) מודיע מוכיר רשותי את שמו של האומר „כדי לשגר...“ – אמר רבינו יוסי בר חנינא?¹⁸ ד) מודיע שגורו המלאכים לשירה מוכס של ברכה שלמה – שוזה, לכואורה, היפך הגניעות? הרי אברהם יכול היה לתת לה מוכס של ברכה שלו¹⁹?

ה) רשותי מצין כאן שלושה טעמים לשאלת המלאכים „אייה שרה...“: (א) „ישראל אדם באנסニア שלו לאיש נל האשאה“, (ב) „להודיע שצונוה היתה...“, (ג) „כדי לשגר לה...“. אין מובן: לשם מה יש צורך בשלושה טעמים, ואין די באחד?

ו) יתר-על-כן: רשותי כבר אמר לפני כן²⁰, שאחת מטרות שליחותם של המלאכים היתה „לבשר את שרה“²¹, ומובן בפשוטות שהשאלה „אייה שרה אשתק“ נועדה כדי לבשר לה את הבשורה²², כפי שנאמר מיד בהמשך²³, „אייה שרה אשתק“ נועדה כדי לבשר לה את „ויאמר... והנה בן לשרה אשתק ושרה שומעת...“ מודיע צריך רשותי בכלל לחפש טעמים אחרים לשאלתם „אייה שרה אשתק“? וכיוון שכן, ישנה (לא רק החמציאות דמשיח, אלא) גם ההtagלוות דמשיח, ועכשו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

קושי זה חזק יותר: במסכת Baba Metzia²⁴

(16) ראה שד"ח כללים (ח"א ע' מט וח"ז ע' א'atum הע' וואילך) וש"ג.
(17) ואף שוכחה לומר שרשותי מצא גירסתו – עדין צרי ביאור למה בהר רשותי בගירסת בלתי רגילה?

התקופה השicketת למזרור צדי"ק, שטיומו וחותמו „ויהי נועם ה' אלקיינו עליינו גור' ומעשה ידינו כוננו“, דהיינו על בית המקדש דלעתיד²⁵, מקדש אדני כוננו ידיך²⁶.

* * *

ווד והוא העיקר:

נוספַּ על המבוֹא ליעיל שקיימת מציאותו של משיח בኒוץ' משיח (בח"י היחידה) שבכאו"א מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוֹתוֹ (יחידה הכללית) – כידוע ש, בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל²⁷, א' הרואי מצדתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השית' וישלחו לו²⁸, ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו', ה' מתגלה ובא בפועל ממש.

וע"פ הודעת בכ"ק מו"ח אדם"ר נשיא דורנו, משיח²⁹ שבדורנו, שכבר נסתינו ונשלמו כל ענייני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרוי, ביוםינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק החמציאות דמשיח, אלא) גם ההtagלוות דמשיח,

ועכשו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

... וכיוון שכן, מובן, שככל הענינים וכל הפעולות חדרים בענייני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתיתתו, שמשתוקק לסעודה דלויתנן לסעודה דלויתנן ושור חבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחריו הסעודה נשאר רעב ושור חבר ויין המשומר, ובמיילא, טוען להקב"ה שאינו

(7) מדרש תהילים עה"פ.

(8) בשלח טוב, יג.

(9) פי' הברטנורא למגילת רות.

(10) ראה שו"ת חת"ס חומ' (ח"ז) בסופו (ס"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל

ועוד.

(11) יחידה הכללית, שמאירה ומתגללה בנשנתו של נשיא הדור, כולל את כל נש"י שבדור

(ראתה ד"ה פדה בשלום בשער תשובה לאדרהמ"ץ פ"ב).

הוספה

בשורת הגאולה

מז.

פעולתו של אדנ"ע ביסוד ישיבת תומכי תמיימים – כמבואר בשיחתו הידועה¹ בעניין "כל היוצא למלחמה בית דוד", שתלמידי תומכי תמיימים הם "חייבים בית דוד" שיזוצאים למלחמה בית דוד נגד אלו "אשר חרפו עקבות משיחך"², ובלשון הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח³: "ילחם מלוחמות ה" עד "נצח", כמרומו גם בהמשך הכתובים ד' אשר חרפו עקבות משיחך – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁴, ש"אמן" (ועכו"כ ב"פ אמן) מורה על הנצחון במלחמה⁵, שעי"ז נעשה בבית גיגליו דוד מלכא משיחא בפועל ממש.

ובהדגשה יתרה בדורנו זה – דור השלישי לאדנ"ע ולתלמידיו חייבי בית דוד, שבו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חייבי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדרמ"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין שכבר נסתירה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועכו"כ לאחרי המשך העבודה באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמו"ע.⁶

ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצדיק – לאחרי סיום שנת הfp"ט, הקשורה עם מזמור הfp"ט, שסיומו וחותמו "אשר חרפו עקבות משיחך", "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלחמה בית דוד, ומתחלת להשמוע⁶.

1) שיחת שמח"ת תרכ"א – לקודם ה"ד תשפז, ב ואילך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך.

2) תהילים פט, נב.

3) ספ"א.

4) שם, נג.

5) ראה נזיר בסופה. וש"ג.

6) TABOA CAT, ג.

אפשר לומר (בדרך הפשט²⁴) שהניקוד בא כדי למחוק אותה למורדי, כי אם כך, מודיע היא כתובה בכלל? הכרחי לומר, שהניקוד מחליש את המנוקד²⁵, כפי שרשי²⁶ אומר על "וישקהו": "ונקודה זו כלומר שלא נשקו בכלל לבו". וכך גם הפירוש השני "נסקו בכלל לבו", שהכוונה איננה לנשיקה רגילה של עשו, כי הלהכה שעשו שונא ליעקב²⁷.

או יותר נכון: הניקוד עורך את המילה ממשימה, או, לפחות, מחלוקת כמו "נעקרה האבן"²⁷, כפי שאומר רשי²⁸ על "ולא ידע בשכבה ובគומה"²⁹, שהניקוד על "ובគומה" בא לומר ש"בקומה ידע" – אבל, ככלולן, המילה אינה נמנוקדת:

לאחר "ולא ידע בשכבה ובគומה" נאמר בתורה³⁰: "...ידי מנהרתת... נשקו יין גם הليلה...". ואין מובן: אם "בקומה ידע" – מה התועלת בעצה "נסקו יין"? אלא ההסבר לכך הוא, ש"בקומה דעת" נאמר רק ביחס ללוות, ואילו בנותיו חשבוograms בគומה לא ידע, ולכן הנה אמרו "נסקו יין" – המילה "בקומה" בעקרת מ"זלא ידע", אך היא קיימת לגבי הביברה ו"הצעירה"

1. ההסבר לניקוד על "אי"ו" ולביטוי "אומרים"

מכך מובן בעניינינו, שהניקוד על האותיות "אי"ו" ("שב"אליו") מוכחה, שהשאלה לשירה, "אי (אברהם)" לא נאמרה בהדגשה כל-כך, כמו שהשאלה "אליו", לאברהם.

(מכך מובן מודיע צדיק להיות ניקוד על שלוש האותיות שב"אליו", למרות שאותיות אלו היו נדרשות גם אילו היה ניקוד על האות

24) ע"ד הולכה ראה – פושי פסחים צג, ב ד"ה נקוד. ב"מ שם ד"ה למדה. וראה נזוקי ב"מ שם. ובארוכה – מרשי רשי³¹ (גוי), לבוש, דברי דוד, ס' הוכרן וועוד) כאן. ועוד.

25) ראה גם לקובש [המתרוגם] ח"ח ע' 63.

26) וישלח לג. ד.

27) זבחים כד, א.

28) פרשנתנו טט, לד.

"לאשה על האיש"¹⁸ – ולכן מבאים "שאף לשורה שאל איו אברהם" – אם כך, מודיע לא כתוב זאת בתורה? עונה רשי¹⁹, שלפיכך הכרחי להסביר, שכאן קשר הניקוד "אי"ו" שב"אליו" לפניו של מקרא²⁰ אין רשי²¹ מפרש את הניקוד, כי לשיטתו, אין זה חלק הנדרוי להבנת פניו של מקרא²².

ד. **כד לחכבה... כדי לשאר**
אך עדיין אין מובן: "ישיאל אדם באכשניה" זהו, בפשטותו, עניין של שאלת שלום²², ומהי החשיבות לועת והן נמצאת שרה לזרק שאלה בשלומה, מודיע שאלות לפינך ממשיך רשי²³ ואומר, בביבא מציעא אמרים... כדי לחכבה... כדי לשגר..." – השימוש בלשון "אייה שרה" לצורך השאלה בשלומה היה "כדי לחכבה...", ו"כדי לשגר..."²³.

ה. הניקוד על האות – מחליש את משמעות המילה

בכך שרשי²⁴ מצטט מבבא מציעא גם להודיע שצנעה היתה" הוא מתרץ שאלות:

מילה, או אותן, שיש עליה ניקוד, מראה شيئا שונה ממילאים אחרים. מהו השינוי? אי

(18) אבל להעיר מפרש לי"ם שם ד"ה באכשניה: אשת אושפייה.

(19) הינו, שהניקוד בא הכתוב לרומו הענין ד'ישראל אדם באכשניה שלו כו", שעי"ז מתרץ מש"ג "אי אמרו" לשון רבם.

(20) לך ט, ה. ועוד*.

(21) ע"ד חסר שבמקרה שרשי²⁵ מפרש רק במקומות שנגע לפש"ם (פרשנו י"ג, א, ט, א. ט, א. ט). ועוד).

(22) כפרש לי"ם שם ד"ה על ידי (וב"ה בש"ע אה"ע ס' א' ס"ז). ופוגיג על התוספת שם.

(23) וכן פריש בבר מים חיים (לאחיה המהרי"ל) כאן.

(*) ראה מס' טופרים פ"ו ה"ג, אדר"ג פ"ל"ד, ד: עשר נקודות בתורה כי.

שיעור

וירא

לקוטי

שיעור

וירא

לקוטי

“אומריהם” סתום: הוא מתאים לכל הדעות, וגם לדעת רבינו שמעון בן אלעזר האומר: “ואף לשרה שאל...”.

ואפילו לדעת רבינו יוסי בר חנינא האומר: “כדי לשגר לה...”, כי גם “לשגר לה” איןנו סותר ל’צנועה היהת”, כדלהלן.

ח. הסיבה ששאלו המלאכים “אי שרה”

הפרוש “להודיע שצנועה היהת...” אינו מספק, כי: הלא אברהם ידע ששרה צנועה³³, וגם המלאכים ידעו שהוא יודע זאת, ויזא אפוא שאלתם היא רק כדי לעורר את חביבותה על בעלה, הקימת בלואו הביי³⁴.

לכן מוסיף רש”י, שהיתה המלאכים סיבת נוספת – “כדי לשגר לה כוס של ברכה”.

אך גם טעם זה אינו מספק כשלעצמו, כי יודעים היו... היכן היהת”, ואם כך הם לא היו צרכיסים לשאול “אי שרה” – לפיקד אמר רשי”, שם האריכו בלשונם ושאלו: “אי שרה אשתק”, כדי שאברהם יצטרך לענות להם “נהנה באהיל”³⁵, ולשיט לב לכך “צנועה היהת”.

ט. עוד יתרון בטעם “כדי לשגר לה...”

יש יתרון נוסף בטעם “כדי לשגר לה...”. על פני הטעם “להודיע שצנועה היהת”: על עניין של “צנועה היהת” קשורה השילוגה –

למ”ד בלבד, שהרי “כל מקום שהכתב רבה על הנוקודה אתה דורש הכתב” – מפני שההנוקוד על האותיות איי”ו יודיעם, שהשאלה “איו אברהם”?

מדובר לא הובלטה השאלה „איו אברהם”? התשובה לכך מובנת מכך שיש מיצטט מבבא מציעא „להודיע שצנועה היהת”: כיוון שהרה הייתה צנועה, מהبيب ההגון, שוגם את השאלה „איו אברהם” לא שאלו אותה המלאכים באופן של פרטום גיגלי, אלא ב贊ניות³¹.

מכך מובן, שציטוט רש”י מבבא מציעא „להודיע שצנועה היהת” – לא זו בלבד שאינו מהותו סתרה לפירוש „שאף לשירה שאלו איי אברהם”, אלא אדרבה:

דוקא עליידי כך מובן הניקוד של האותיות איי”ו.

ז. היתרונות שבטעם “כדי לשגר לה...”

הסיבה לכך שרשי” מקדים לפני פירושו, “יודעים היו... להודיע שצנועה היהת” ומציין, “בבבא מציעא אומרים”, הא, מפני שהתחלה הדברים (הכליל של רבינו שמעון בן אלעוז) כתובה גם ב”בראשית רבבה”, וכן מדגיש רשי” שהוא מביא את המשך דוקא מבבא מציעא, ושני החלקים בהם המשכו של והמשלימים זה את זה.

לפיכך מדגיש רש”י, “בבבא מציעא אומרים”, שענין זה, הכתוב בבבבא מציעא – “להודיע שצנועה היהת” – הוא עניין של

(33) פרש”י לך יב, יא.

(34) ראה גם עין יעקב לעי” ב”ט שם.

(35) ועדי”ז בכ”מ שהנקודה רבה על הכתב. (30) במשמעות לו זו כאן כן, שהנוקוד מלבד שלא שאל בפועל, כי”א הוא רק רמו וylimוד ד”א לשאל באכגניה כי (ודאיש ציריך לשאול אל עזחוב לה שולם אשתו ואשה צריכה לשאול אצל אשთ בעה”ב בשלום בעלה – מותרץ עפ”ז קוויות הרא”ם, עי”ש) – אבל דוחל גדול לנו מ’ דמ”ש רש”י, “שאף לשירה שאלוי איי אברהם” והוא לא כפושטו. וכמובן כמ”פ רש”י כתוב פירושו בסוגנון ברוח לבן חמץ למקרה.

(31) ראה גם הגדת מהר”י כ”ץ בפונת רוזאן.

(32) נסמן לעיל העירה 2. וראה העירה 3.

עתידה ארץ ישראל שתוציאה גלויסקאות וכיeli הולדתו⁵⁰ – מילת⁵¹, בבייא משיח צדקנו, בקרוב ממש.

והרי הכהנה לומן שלא יודקנו לאיפה, כי

(* כ”פ מרוחשין. המו”ל

(50) בשנת “כתר א” (חנוך לנער).

(51) שבת ל, ב.

כ”ק אדוֹגָנוּ מְזֹרֶגֶנוּ וַדְבִּילָנוּ מלך המשיח

ויהי שעיי קיום הוראת

כ”ק אדמוני מלך המשיח (בשיחת ב’, ניסן ה’תשמ”ח)

להכריז ייחי, יקיים הבחתתו הק’,

שההכרזה תפעל ‘ביאת דוד מלכא משיחא’

יהי אדוֹגָנוּ מְזֹרֶגֶנוּ וַדְבִּילָנוּ מלך המשיח לעוזלט וענד

וועדי”ז בכ”מ שהנקודה רבה על הכתב.

(30) בפועל, כי”א הוא רק רמו וylimוד ד”א לשאל באכגניה כי (ודאיש ציריך לשאול אל עזחוב לה שולם אשתו ואשה צריכה לשאול אצל אשת בעה”ב בשלום בעלה – מותרץ עפ”ז קוויות הרא”ם, עי”ש) – אבל דוחל גדול לנו מ’ דמ”ש רש”י, “שאף לשירה שאלוי איי אברהם” והוא לא כפושטו. וכמובן כמ”פ רש”י כתוב פירושו בסוגנון ברוח לבן חמץ למקרה.

(31) ראה גם הגדת מהר”י כ”ץ בפונת רוזאן.

(32) נסמן לעיל העירה 2. וראה העירה 3.

לקוטי

וירא

שיהות

וירא

שיהות

או הימצאותה במקומות גלי – ולא החיווב, שהיא נמצאת „באהל“ (ב' קומזה – האهل הידוע). ואילו לפי הטעם „כדי לשגר...“ חשוב המקום המודיע של הימצאותה, כדי לדעת לאן „לשגר לה“.³⁶

ג. שיגור כוס של ברכה של המלאכים לשרה – אינו נוגד לצניעות

הסיבה לכך שה מלאכים היו צריכים לשגר לשורה מכוס של ברכה שלהם, למורת שכראורה, יכול היה אמרם לתת לה מכוס של ברכה שלו, מוגנת בפשטות?³⁷

בחיותו מקיים הכנסת אורחים בשלימות היה אברהם עוסק כל-כך בשימוש המלאכים – והוא שונד עלייהם ויאכלו – רק על המלאכים נאמר שאכלו, ולא על אברהם³⁸, ולא היה לו כוס של ברכה.

בכך מובן, שיגור כוס של ברכה שלהם על-ידי המלאכים לשרה לא היה עניין של היפך הצניעות, כי לא הייתה דרך דרך שתודה לשרה כוס של ברכה, אלא על-ידי שיגור מכוס של ברכה שלהם.⁴⁰ ובמיוחד כאשר לא הם עצם נתנו לה, אלא הם שלחו על-ידי אחרים („לשגר“).

יא. אמר ר' יוסי בר חנינא במש' ברכות

אך בן חמש למקרא עשו לטעון, אם הוא תלמיד ממיוחה, שלקיתת כוס של ברכה על-ידי שרה לא הייתה בכלל ואת צניעות מושלתת. לכן אמר רשי⁴¹ „אמר רבי יוסי בר חנינא“:

(41) י. ב להעיר מרמב"ן כאן פסוק טו. אבל ראה לקו"ש חז"ה (42) בדעת רשי⁴². (43) פרושים שונים שבכ"א קוש שאין בדבוני [משמעות] זה שושני מביא, בכב"מ אמרים כי⁴³ בהמשך לפירוש הראשון, הוא מפני שם ב' פטיטים בחותם, נג'ל ס"ד וס"ז. (44) ואף שיש לומר שמליך אחד שאל "אי גוי" כדי לבשר את שרה – הרי הטעם "כדי לבשר כי" שרי להפסוק שלאח"י (ומופרש בו, וכן לא נזכר בפרש"כ כא), ומיאמרנו (ג' מלאכים) איין (לאברם) מוכחה שבאמיריה זו יש ג' טפיטים.

בסוגנון זה: נכ הכתוב "ויאמרו .. באهل" מיותר לכאורה (ובפרט שמשמעותו שלהאריו ששרה הייתה בתפתח שאחורי המלאך) ועכ' פרשי⁴⁴ ש' אמיות שבו – היה מג' טפיטים.

רבי יוסי בר חנינא אומר במסכת ברכות⁴¹ „שהאשה מכרת באורחים יותר מן האיש“, ולפי זה מובן שריה הבחינה שהאורחים אינם אנשים פשוטים⁴², ולבסוף כוס של ברכה מענשימים כ אלה (הודומים, לפחות, למלאכים), בודאי איןנו נגד לצניעות.

יב. לכל מלאך סיבה אחרת

לאחר האמור לעיל עדין נדרש הסבר: אמנם, שלושת הטעמים אינם טוטרים זה זהה (ולכן אפשר לומר שבשאלה „איה שרה“ התכוונו המלאכים לכל שלושת הטעמים), אך בכל זאת, הם טעמים שונים, ומהרץ מבאים רשי⁴³ בעניין אחד (שלא כמו בנסיבות אחרים, כאשר מביא רשי⁴⁴ מספר פירושים – אף אם אינם סותרים זה זהה והם משלים זהה זה – הוא אומר, „דבר אחר“ וכדומה)?

הסביר לכך הוא: רשי⁴⁵ אומר שלוש סיבות בהמשך אחד, כי שרה זו נשאה על-ידי שלושה מלאכים – כל אחד בגל תחילת הפרשה¹¹, שכן מלאך אחד עשושה שתי שליחויות, וכל סיבה קשורה למליך אחד בלבד:⁴⁶

כדי לשגר כוס של ברכה די במלך אחד, כמובן כוס של ברכה; „לשאול באנסニア“ די שמלך אחד ישאל בשם כולם, וכן „לחביבה על בעלה“.

(41) י. ב להעיר מרמב"ן כאן פסוק טו. אבל ראה לקו"ש חז"ה

(42) בדעת רשי⁴².

(43) פרושים שונים שבכ"א קוש שאין בדבוני [משמעות] זה שושני מביא, בכב"מ אמרים כי⁴³ בהמשך לפירוש הראשון, הוא מפני שם ב' פטיטים בחותם, נג'ל ס"ד וס"ז.

(44) ואף שיש לומר שמליך אחד שאל "אי גוי" כדי לבשר את שרה – הרי הטעם "כדי לבשר כי" שרי להפסוק שלאח"י (ומופרש בו, וכן לא נזכר בפרש"כ כא), ומיאמרנו (ג' מלאכים) איין (לאברם) מוכחה שבאמיריה זו יש ג' טפיטים.

(45) להעיר מפרש"י יתרו ז, יב. (46) ושבוט שאברם לא היה יכול לשגר לה מכוס של ברכה של המלאכים, כמו"ש בגו"א כאן.

לקוטי

וירא

שיהות

יד. הHorאה: דברי רשות הופכים לתורה ומצוות
מ"יינה של תורה" שבפירוש רש"י:
כאשר יהודי מהדרה, שהומן שהוא מתעסק בתורה ובמצוות הוא מועט, וברוב ומנו הוא עסוק באכילה ושתיה, שנייה, פרנסה וכדומה – דברי רשות – הוא עלול לחוש מועקה בלבד, בחושבו שיש בו, „חלל“ גדול, „מקום פניו“ מורה ומצוות.

על כך בא הHorאה: אם „דברי הרשות“ הם לשם שמים הם אכן דברי רשות, אלא הם הופכים להיות חלק מתורה ומצוות, כדוגמת, כוונת הכלל, שכואור הגודה רבה על הכתב, „את דרוש הגודה“ איננה לשגלו את הפירוש הפשט, במיחוד לפחות רשי⁴⁷ בפירושו על התורה הבנوية על פשטו של מקריא, אלא שבנוסף לפירוש הפשט, שבו האותיות הנකודות הן חלק מהມילאה, מראה הניקוד שבזה גם כמילה בפני עצמן.

כלומר, לאוותיות המנוקדות – ובעניננו: אותיות איז" – יש שתי משמעותות: א) הן חלק מהມילאה „אליז“. מבחינה זו האותיות איז הן טפלות, כי עיקר המילאה „אליז“ היא האות למ"ד.⁴⁸ ב) מילה בפני עצמה – „אליז“. יומ"טוב.

כאשר יהודי עושים את דברי הרשות לצורך עניינים של תורה ומצוות בכלל, ובמיוחד כדי שהלומד של תורה של תנו"ר יפה, ולפיקח הופכת כל הפת להיות פת של יומ"טוב, וחיל התנו"ר יכול אינו מלא בענייני חול, אלא בענייני יומ"טוב.

הוא עובד „בכל מעשיך“ ו„בכל דרכיך“, וגם ב„תחותנים“ שבהם,

וזה תכילת בריאות העולם – לעשות לה' יתברך דירה דוקא בתחוםים, כמוסבר בהרחבה ב„המשך רס"ז“ של כ"ק אדרמוייד

יג. רב שמעון בן אלעזר – ריבוי טפל לאחד

הסביר לכך, שרשי⁴⁹ מצין שהכל „כל מקום שהכתב רבה על הנקדות...“ נאמר על-ידי רב שמעון בן אלעוז, הוא:

כונת הכלל, שכואור הגודה רבה על רשי⁵⁰ בפירושו על התורה הבנوية על פשטו של מקריא, אלא שבנוסף לפירוש הפשט, שבו האותיות הנקודות הן חלק מהມילאה, מראה הניקוד שבזה גם כמילה בפני עצמן.

כלומר, לאוותיות המנוקדות – ובעניננו: אותיות איז" – יש שתי משמעותות: א) הן חלק מהມילאה „אליז“. מבחינה זו האותיות איז הן טפלות, כי עיקר המילאה „אליז“ היא האות למ"ד.⁵¹

שואל בן חמוץ על-ידי רבי שמעון בן ממולח⁵²: כיצד יתכן, שהאותיות המנוקדות איז, הן רבה על הכתב, והן גם מילאה בפני עצמן, תהינה טפלות לאות אחת, למ"ד?

שאלת ביצה⁵³ אמר רב שמעון בן אלעוז: „ممלאה אשה כל התנו"ר פת, מפני שהפטת נאפת יפה במנן שהתנו"ר מלא“ – למרות של יומ"טוב היא זקופה לסת אחת, בכל זאת מותר לה לאפות תנור מלא, כדי שהפטת ליום"טוב תיאפה יפה.

רואים, אפוא, שלפי רב שמעון בן אלעוז טפל ריבוי הפת לסת אחת, וכך בעניננו: שלוש האותיות איז טפלות לאות למ"ד.

(47) בחוקותי מ"ג.
(48) בחוקותי כ"ג.
(49) הל' דעות ס"ג.

(45) ע"ז לדפני זה, ז: ויתן אל הנעד – כמו ויתן להנעד.
(46) י"ת, א.